

lemfolkelig), der har foretaget den oprindelige klassificering (udstederprincippet).

Det må understreges, at der således kun kan gives adgang til klassificerede udenlandske dokumenter, for så vidt den relevante udenlandske myndighed har foretaget afklassificering eller meddelt samtykke til adgangen.

Til nr. 12

ad § 21, stk. 2

Ministeriet kan tiltræde Tilgængelighedsudvalgets bemærkning om, at der kan være praktiske grunde, for eksempel ressourcemæssige, til at bevare muligheden for at fristforlænge hele arkivenheder eller grupper af arkivenheder. Det foreslås, at det udtrykkeligt af lovteksten fremgår, at disse grunde kan være ressourcemæssige forhold.

Som det tidligere er påpeget, kan ressourcemæssige betragtninger føre til, at screening målrettes på arkivalier, som har høj prioritet hos brugerne.

Til nr. 13

ad § 23

Ændringen foreslås som konsekvens af ændringsforslaget til § 21, stk. 1.

Til nr. 14

ad § 24, stk. 1

Ændringen foreslås som konsekvens af ændringsforslaget til § 21, stk. 1.

Til nr. 15

ad § 24, stk. 2, nr. 3

Ændringen foreslås som konsekvens af ændringsforslagene til dels § 13 og dels § 21. For så vidt angår førstnævnte forhold bemærkes, at ændringen vil medføre, at rigsarkivaren ikke som under den nugældende ordning skal foretage en vurdering af, hvorvidt oplysninger i arkivmateriale, der er yngre end 30 år og som er afleveret til Statens Arkiver, kan være omfattet af beskyttelseshensyn ifølge § 21, stk. 1. Ændringen medfører således, at dispensation til benyttelse af arkivalier, der er yngre end 30 år og som er afleveret til Statens Arkiver, altid forudsætter den afleverende myndigheds samtykke. Herved undgås, at man for at respektere international praksis eller overholde internationale forpligtelser må foretage omfattende fristforlængelser.

Til nr. 16

ad § 24, stk. 4 og 5

Tilgængelighedsudvalget har i sin 3. beretning givet udtryk for, at udvalget opfatter det som et problem, at der ofte forløber alt for lang tid med behandlingen af en ansøgning om dispensation, jf. § 24, stk. 1, og påpeget, at den nugældende arkivlov ikke indeholder regler, der regulerer dette forhold.

Udvalget har foreslået, at der i arkivloven indsættes en bestemmelse, der i sit indhold svarer til bestemmelserne i forvaltningsloven § 16, stk. 2, og offentlighedslovens § 16, stk. 2.

Fristen for underretning af en ansøger om årsagen til, at en aktindsigtssag ikke er afgjort, samt om det forventede afgørelsestidspunkt, er i forvaltnings- og offentlighedslovene sat til 10 dage. Det bemærkes, at afgørelse om aktindsigt i henhold til de to nævnte love træffes af den myndighed, der har de pågældende dokumenter i sin besiddelse, eller som i øvrigt har afgørelsen af sager på det pågældende område, samt at en anmodning om aktindsigt skal angive den eller de sager, der ønskes indsigt i.

Situationen er væsentlig anderledes, når Statens Arkiver skal tage stilling til dispensation fra arkivlovens tilgængelighedsfrister. Dispensationssager kræver således ofte identifikation og gennemgang af en eller flere arkivenheder og er derfor i sig selv mere tidkrævende end behandling af aktindsigtsager.

Det skal her bemærkes, at der siden arkivlovens ikrafttræden er gjort en betydelig indsats fra Statens Arkivers side for at behandle dispensationssager så hurtigt som muligt, og at der i de dispensationsspørgsmål, der alene afgøres af rigsarkivaren efter § 24, stk. 1, altovervejende træffes afgørelse inden for 15 dage. Hvor denne tidsfrist ikke kan overholdes, får ansøgeren inden 15 dage meddelelse om grunden hertil. Lang sagsbehandlingstid forekommer så godt som udelukkende i de tilfælde, hvor ressortmyndighedens samtykke skal indhentes, jf. § 24, stk. 2, før der kan meddeles dispensation.

Det foreslås på den baggrund, at der som nyt stk. 4 indsættes en bestemmelse om, at det i de tilfælde, hvor der ikke er truffet afgørelse i en dispensationssag inden 15 dage, pålægges Statens Arkiver at underrette ansøgeren om grunden hertil (f.eks. at samtykke skal indhentes).

Statens Arkiver vil som hidtil kunne sende anmodning om samtykke til afleverende myndigheder, hvor det er påkrævet, inden der er gået 15 dage, efter at ansøgningen er modtaget.

Det foreslås i denne forbindelse at pålægge de myndigheder, der får forelagt spørgsmål om samtykke til dispensationer, at afgøre sådanne sager såvidt